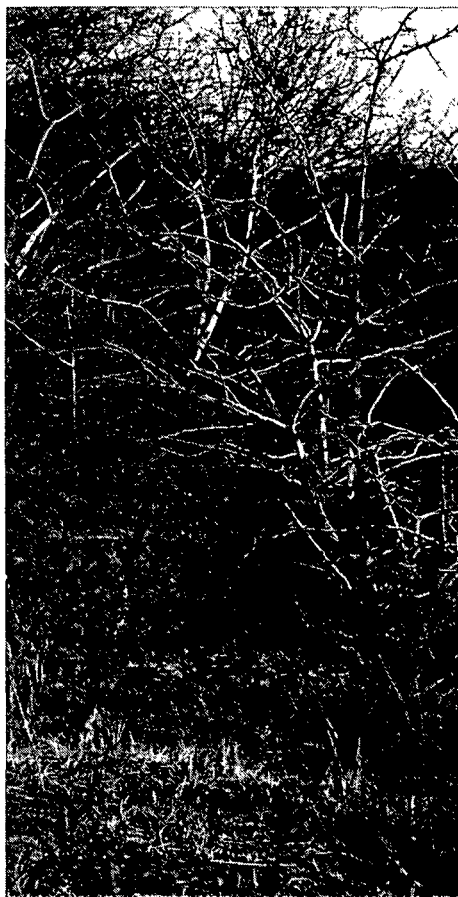

Konijnenvraat in de abnormaal zachte winter

De abnormaal hoge temperatuur in laatstleden januari heeft veel planten in de war gebracht. Een grote groep Witte dovenetel stond vrolijk te bloeien, verder ook het Fluitekruis. In de tuinen zag je hier en daar bloeiende Narcissen. Pruim en Amandel waren 17 februari juist open. Over soorten die ook anders vroeg kunnen zijn zoals Groot hoefblad e.d. rep ik maar niet. Maar er was óók iets te zien dat anders alleen bij strenge winters en lang blijvend sneeuwdek plaats heeft: het klimmen van de konijnen in de Meidoorns om daar jonge takken te schillen. Dat kwam kort na de oorlog, toen het meer winterde dan de laatste jaren en er nog geen myxomatose was, veel voor. Thans is de invloed van de myxomatose praktisch weer nihil geworden.

Achter mijn huis in de duinen staan diverse Meidoorns met tot op een meter hoogte witgeschilde takken, duidelijk niet het werk van reeën maar van konijnen. Het verschijnsel is echter wel te verklaren uit het zachte weer. De suikerhoudende sappen zijn dit jaar veel vroeger naar de takken gaan stromen, wat goed te zien was aan het zwellen der knoppen, dit jaar veel vroeger dan anders. In de Haarlemmer Hout zag ik op 30 januari al Meidoorns, die geheel groen waren, maar mogelijk was dat de Tweestijlige meidoorn en niet de Eenstijlige zoals bij mijn huis staat. Ofschoon de winter zacht was, was het voedsel voor de konijnen in december en januari toch niet zó overvloedig. En als er één konijntje eenmaal van een Meidoorntak geproefd heeft, volgen andere spoedig, want ze zijn gek op zoet voedsel zoals peen e.d. Het komt zelfs voor dat zo'n knagertje zich verhangt bij zijn werk. De beheerder van het Zuid-Hollands Landschap, de heer Willems, vond onlangs een dood exemplaar in een Meidoorn.

Veel schade voor de Meidoornvegetaties brengt het nu ook weer niet met zich mee. Er zijn zoveel Meidoorns dat we enkele ervan, voornamelijk die van onderen geschild zijn, niet zullen missen. Maar wat er onder groeit of liever wat er onder zóu kunnen groeien bij een kleinere konijnpopulatie, wordt wel erg geschaad. De

konijnestand is weer even groot als voor de myxomatoseperiode.

Foto v. d. auteur.

*Adres v. d. schrijver:
C. Sipkes,*

Nog iets over vogelpotten

In Natura-februari 1975 vertelde ik iets over een tentoonstelling van dergelijke potten in museum 'Het Prinsessehof' te Leeuwarden. Ik heb die expositie kort daarna bezocht en maakte er enkele kleurendia's. Daar afbeeldingen van dergelijke potten schaars zijn, meen ik onze lezers een dienst te bewijzen, enkele dezer foto's - door de heer D. L. Booy in zwart/wit omgezet - hierbij te publiceren.

Om onze voorouders niet in een ál te zwart licht te laten, vermeld ik nog dat er toch ook wel potten waren die iets anders waren geconstrueerd en waarbij niet de bedoeling voorzat, de jonge vogels te consumeren. Ook vroeger vond men het kennelijk gezellig, vogels dicht bij huis te hebben, ze bezig te zien bij het nestelen en het grootbrengen van de jongen. Voor grotere vogels als uilen had men zelfs speciale dakpannen.